

vraag naar de rechtsgeldigheid van de Franse beslissing is niet aan de orde in huidig geschil.

De Beslagrechter te Dendermonde was territoriaal en materieel bevoegd om te oordelen over de regelmatigheid en rechtmatigheid van het bewarend derdenbeslag in eigen handen, gelegd op tegoeden van geïntimeerde in België op grond van een niet door geïntimeerde bestreden maar evenmin in België uitvoerbaar verklaard eenzijdig bevelschrift van een Franse rechter.

...

D.2. Het buitenlands vonnis als titel voor bewarend beslag

Het bevelschrift van de Franse rechter van 16 december 2005, verleend op eenzijdig verzoek, is niet zonder meer uitvoerbaar in België. Een dergelijk bevelschrift kan niet worden beschouwd als een geldige voorafgaande machtiging van een territoriaal bevoegde Belgische rechter tot het leggen van een bewarend beslag.

Het bevelschrift, dat werd gegeven zonder dat de partij tegen wie het is gericht, werd opgeroepen om te verschijnen, m.a.w. zonder dat er tegenspraak was, en dat ten uitvoer moet worden gelegd zonder voorafgaande betekening, valt niet onder de in Titel III van het Executieverdrag opgenomen regeling voor de erkenning en tenuitvoerlegging (zie H.v.J. zaak 125/79, 21 mei 1980, Denilauer t/ Couchet Frères, *Jur.* 1980, 1553).

Het is niet omdat het eenzijdige bevelschrift van een Franse rechter niet onderworpen is aan het toepassingsgebied van de EEX-Verordening, zoals blijkt uit de hiervoor vermelde rechtspraak van het Hof van Justitie, dat deze beslissing zonder enige vorm van exequatur ten uitvoer kan worden gelegd.

Appellante toont niet aan dat zij voor de bevoegde Belgische rechter het exequatur heeft gevraagd van het voormelde bevelschrift van 16 december 2005. Zij liet zonder exequatur overgaan tot een bewarend beslag onder derden in eigen handen bij exploit van 16 januari 2006 krachtens een bevelschrift van een Franse rechter, dat niet werd vertaald.

Aangezien art. 1445 Ger. W. aan een schuldeiser het recht toekent om zonder voorafgaande rechterlijke machtiging derdenbeslag te leggen wanneer zijn aanspraken steun vinden in een «authentieke of onderhandse akte», moet worden nagegaan of het Franse bevelschrift een dergelijke akte kan uitmaken.

Een buitenlands vonnis, zelfs zonder exequatur, kan een titel opleveren voor het leggen van een bewarend derdenbeslag, op voorwaarde dat dit vonnis zelf de verbintenis van de schuldenaar vaststelt, regelmatig is naar de vorm, tegenwerpelijk aan de beslagene en het

bewijs levert van een zekere, vaststaande en opeisbare schuld.

Een Franse beschikking op eenzijdig verzoekschrift, waarbij toelating tot bewarend derdenbeslag in eigen handen wordt verleend op grond van een schijnbare schuldvordering, waarover voor de bevoegde Belgische rechter een bodemprocedure hangende is en een deskundigenonderzoek loopt, kan evenwel geen onderhandse titel vormen in de zin van art. 1445 Ger. W.

Bij een verzet tegen een bewarend derdenbeslag krachtens art. 1445 Ger. W. op eigen gezag van de schuldeiser, zonder voorafgaande machtiging van de bevoegde Belgische beslagrechter, moet streng worden nagegaan of de grondvoorwaarden voor het bewarend beslag, namelijk spoedeisendheid en het bestaan van een zekere, vaststaande en opeisbare schuldvordering (art. 1413 Ger. W.), zijn voldaan.

Appellante toont niet aan dat zij beschikt over een zekere, vaststaande en opeisbare schuldvordering tegen geïntimeerde. Zij legt geen authentiek, noch onderhands stuk voor waaruit blijkt dat de grondvoorwaarden voor een bewarend beslag zijn vervuld. De schuldvordering van appellante mist de vereiste zekerheid, omdat het bestaan van de vordering en de eventuele hoegrootheid ervan afhangen van de uitslag van een deskundigenverslag.

...

Burgerlijke Rechtbank te Mechelen 4e Kamer – 11 februari 2009

Rechter: mevr. Peeters

Advocaten: mrs. Swennen en Bruynseraede

Huwelijksvermogensrecht – Vereffening-verdeling – Tijdstip van ontbinding van het huwelijksvermogensstelsel – Verschillende vorderingen tot echtscheiding – Afstand van geding in eerdere procedure

Daar, in geval van verschillende vorderingen tot echtscheiding, de echtscheidingsuitspraak, wat betreft de vermogensrechtelijke verhouding tussen de partijen, terugwerkt tot de datum van het instellen van de eerste vordering tot echtscheiding, blijft de vordering tot echtscheiding waarvan uitdrukkelijk, zuiver en onvoorwaardelijk afstand wordt gedaan, buiten beschouwing.

Van H. t/ L.

...

1. In het tussentijds proces-verbaal van beweringen en zwaarigheden heeft de boedelnotaris het volgende verklaard: «Ondergetekende notaris stelt daarop vast

dat partijen niet tot een overeenkomst komen aangaande de datum van ontbinding van het huwelijksvermogensstelsel en dat er evenmin een minnelijke regeling mogelijk lijkt. Ondergetekende notaris oordeelt daarop dat een geschil aangaande datum van ontbinding van het huwelijksvermogensstelsel vóór het afsluiten van de inventaris en de daaropvolgende eedaflegging van cruciale betekenis is voor de verdere afhandeling van de vereffening-verdeling. Immers, gelet op het feit dat partijen vasthouden aan hun standpunt dienaangaande, de inventaris als één van de basisstukken voor het samenstellen van de te verdelen boedel geldt, en de waarde hiervan staat of valt met de datum waarop men zich alsdan plaatst, oordeelt ondergetekende notaris het weinig zinvol de werkzaamheden verder te zetten zonder dat eerst voormeld geschil is opgelost».

2. In geval van gerechtelijke verdeling beslist de rechtbank over alle geschillen die bij haar aanhangig worden gemaakt, met dien verstande evenwel dat zij de oplossing kan uitstellen tot het vonnis van homologatie is gewezen. De rechtbank kan zich anderzijds ook in de eindfase, ter gelegenheid van de homologatieprocedure, over de betwistingen uitspreken (J. Verstraete en J. Facq, «De procedure van de gerechtelijke verdeling», in W. Pintens (red.), *De vereffening van de nalatenschap*, Antwerpen. Intersentia, 2007, p. 178, nr. 39).

Het Hof van Cassatie heeft beslist dat de notaris-vereffenaar alle essentiële geschillen die rijzen in de loop van de procedure en die de verdeling beletten, op eigen initiatief, zonder dat de partijen hem hierom verzoeken, aanhangig kan maken bij de rechtbank (Cass. 5 november 1993, *Rev. trim. dr. fam.* 1995, 123, noot Ph. De Page).

Hij doet dit rechtsgeldig in de vorm van de neerlegging ter griffie van een tussentijds proces-verbaal van beweringen en zwaarigheden waaromtrent hij zijn oordeel heeft gegeven (J. Verstraete en J. Facq, *o.c.*, in *De vereffening van de nalatenschap*, p. 179, nr. 40).

In casu neemt de rechtbank aan dat het inderdaad raadzaam is dat zij in het raam van een tussentijds geschil de tussen de partijen gerezen betwisting betreffende de datum van ontbinding van het huwelijksvermogensstelsel beslecht, gelet op het belang van de inventaris voor de samenstelling van het actief van de massa.

3. De rechtbank sluit zich aan bij het standpunt van de boedelnotaris zoals geformuleerd in zijn proces-verbaal van 27 mei 2008.

Overeenkomstig art. 1278, tweede lid, Ger. W. werkt het vonnis of arrest waarbij de echtscheiding werd uitgesproken ten aanzien van de echtgenoten, wat hun goederen betreft, terug tot op de dag waarop de vordering is ingesteld, en wanneer er meer dan één vor-

dering is, tot op de dag waarop de eerste is ingesteld, ongeacht of zij werd toegewezen of niet.

Ratio legis van de regeling voor het geval er verschillende echtscheidingsvorderingen zijn ingesteld, is dat vanaf de datum van de inleiding van de eerste echtscheidingseis tussen de echtgenoten een klimaat heerst van vermogensrechtelijke «verdenking», en dat vanaf dat ogenblik de echtelijke verstandhouding (*animus societatis*) in verband met de goederen ontbreekt (Cass. 5 februari 2004, C.01.0587.N, www.cass.be).

In casu werd de eerste echtscheidingseis, op grond van feiten, ingesteld door de heer Van H. bij verzoekschrift van 18 november 1985. Conform de procedure zoals die toen van kracht was, verliep de inleiding van de echtscheidingsprocedure in twee stappen, waarvan de tweede plaatsvond op 2 december 1985.

Op 16 december 1991 leidde de heer Van H. een tweede echtscheidingsvordering in, ditmaal op grond van feitelijke scheiding.

Bij exploit van gerechtsdeurwaarder D. van 7 oktober 1993 bracht de heer Van H. aan mevrouw L. ter kennis dat hij «uitdrukkelijk, zuiver en onvoorwaardelijk» afstand deed van zijn eis tot echtscheiding die in 1985 werd ingeleid.

Het exploit van 7 oktober 1993 wordt door geen van beide partijen neergelegd, maar uit de inhoud ervan wordt geciteerd in de beschikking van de beslagrechter te Mechelen van 11 februari 1994.

Uit niets blijkt dat vóór de betekening van het exploit door mevrouw L. werd geconcludeerd over het onderwerp van de vordering waarvan afstand werd gedaan, meer bepaald de vordering ingesteld op 18 november 1985, zodat deze afstand ook niet door haar moest worden aanvaard (art. 825 Ger. W.). In de conclusie die door mevrouw L. op 21 januari 1993 werd neergelegd ter griffie, wordt geen standpunt ingenomen over de echtscheidingseis ingeleid op 18 november 1985.

Aangezien overeenkomstig art. 826 Ger. W. de afstand van geding van rechtswege inhoudt dat de zaken over en weder in dezelfde staat worden teruggebracht alsof er geen geding is geweest, heeft de boedelnotaris terecht geadviseerd dat de datum van ontbinding van het huwelijksvermogensstelsel op 16 december 1991 dient te worden gesitueerd, datum waarop de eerste echtscheidingseis werd ingesteld.

NOOT – Pluraliteit van echtscheidingsvorderingen

I. De regel en zijn draagwijdte

Krachtens art. 1278, tweede lid, Ger. W. werkt het vonnis of het arrest waarbij de echtscheiding wordt uitgesproken, ten aanzien van de echtgenoten, wat hun

goederen betreft, terug tot op de dag waarop de vordering is ingesteld en wanneer er meer dan één vordering is, tot op de dag waarop de eerste is ingesteld, ongeacht of zij werd toegewezen of niet.

Het belang van deze regel mag niet worden onderschat. Voor de echtgenoten gehuwd onder een gemeenschapsstelsel houdt de regel in dat vanaf de vereffeningsdatum het gemeenschappelijk vermogen tussen hen ophoudt te bestaan. Er ontstaat een post-communautaire onverdeeldheid, die enkel de goederen bevat die aanwezig zijn op het ogenblik van de ontbinding en de vruchten die deze goederen nadien hebben opgebracht (zie recentelijk: Cass. 18 mei 2009, inzake A.R. nr. C.07.0517.N; ook: Cass. 4 mei 2001, *E.J.* 2001, 122, noot S. Mosselmans; Cass. 17 november 1983, *Arr. Cass.* 1983-1984, 315; Cass. 18 maart 1977, *Arr. Cass.* 1976-1977, 779). De goederen verworven en de schulden aangegaan sinds het ogenblik van de ontbinding blijven buiten de vereffening en verdeling.

II. Het toepassingsgebied

Art. 1278 Ger. W. is van toepassing op de echtscheiding wegens onherstelbare ontwrichting. Dit artikel is niet (meer) van toepassing bij de scheiding van tafel en bed. Art. 1306 Ger. W. werd opgeheven bij art. 38, 1°, van de wet van 27 april 2007 tot hervorming van het echtscheidingsrecht.

Art. 1278 Ger. W. geldt evenmin bij de echtscheiding door onderlinge toestemming. Art. 1304 Ger. W. bepaalt dat ten aanzien van de goederen van de echtgenoten de echtscheiding tussen hen terugwerkt tot op de dag van de eerste verschijning.

In elk geval van pluraliteit van echtscheidingsvorderingen wordt terugwerkende kracht verleend tot aan de datum van inleiding van de eerste echtscheidingsvordering, ongeacht op basis van welke vordering de echtscheiding uiteindelijk wordt uitgesproken. Het is derhalve irrelevant of de echtscheiding wordt uitgesproken op de hoofdvordering, de aanvullende vordering of de tegenvordering of op grond van een daaropvolgende nieuwe vordering. Het is evenzeer zonder belang of het feit of de onderscheiden vorderingen in echtscheiding dezelfde of een onderscheiden oorzaak of grondslag hebben (Cass. 5 februari 2004, *E.J.* 2006, 80, noot H. Vanbockrijck, «De toepassing van artikel 1278, tweede lid, Ger. W. in geval van pluraliteit van echtscheidingsvorderingen», *Pas.* 2004, 210 en *Rev. trim. dr. fam.* 2004, 724).

Een echtscheiding wegens de onherstelbare ontwrichting van het huwelijk kan coëxisteren met een eertijds ingeleide echtscheiding op grond van de artikelen 229, 231 of 232 *juncto* 306 (oud) B.W. (P. Senaev, «Het overgangsrecht van de wet van 27 april 2007», in P. Senaev, F. Swennen en

G. Verschelden (red.), *De hervorming van het echtscheidingsrecht*, Antwerpen, Intersentia, 2008, p. 223, nrs. 273-274; impliciet: GrwH., arrest nr. 100 van 18 juni 2009).

III. De toepassingsvoorwaarden

De vraag rijst wanneer er sprake is van pluraliteit van echtscheidingsvorderingen in de zin van art. 1278, tweede lid *in fine*, Ger. W.

Tussen de onderscheiden echtscheidingsvorderingen is een procedurele band (lees: eenheid) vereist. De datum van inleiding van de eerste eis in echtscheiding wordt in aanmerking genomen indien de onderscheiden vorderingen in echtscheiding op enig ogenblik coëxisteren, ofwel indien twee vorderingen tot echtscheiding tegelijkertijd bestaan (Cass. 24 februari 2005, *E.J.* 2006, 82, noot H. Vanbockrijck, «De toepassing van artikel 1278, tweede lid, Ger. W. in geval van pluraliteit van echtscheidingsvorderingen», *Rev. trim. dr. fam.* 2005, 602, *R.W.* 2005-06, 1101, noot J. Du Mongh en C. Declerck, «Over de toepassing van artikel 1278, tweede lid, Ger. W. bij pluraliteit van echtscheidingsvorderingen: coëxistentie als determinerend criterium?» en *T. Not.* 2007, 30, noot F. Bouckaert; zie voor de meerderheidsstrekking in de rechtsleer: E. Coene, «Artikel 1278», in *Comm. Pers.*, p. 24, nr. 33; C. De Busschere, «Een controverse inzake het vereiste van enige coëxistentie van de achtereenvolgende echtscheidingsvorderingen bij de toepassing van artikel 1278, tweede lid, Ger. W. inzake de terugwerkende kracht van de echtscheiding (noot onder Gent 29 maart 2002)», *T.B.B.R.* 2003, 178; E. de Wilde d'Estmael, «Date de la dissolution du régime matrimoniale entre époux en cas de divorce pour cause déterminée», *Div. Act.* 1995, 10; A. Duzel, *Le droit du divorce*, Bfussel, de Boeck, 2002, p. 245, nr. 329; W. Pintens, B. Van Der Meersch en K. Vanwinckelen, *Inleiding tot het familiaal vermogensrecht*, Leuven, Universitaire Pers, 2002, p. 201, nr. 406; P. Senaev, «De procedure tot echtscheiding op grond van bepaalde feiten», in W. Pintens en P. Senaev (red.), *De hervorming van de echtscheidingsprocedure en het hoorrecht van de minderjarigen*, Antwerpen, Maklu, 1997, p. 200, nr. 446; zie voor een kritische benadering: J. Du Mongh en C. Declerck, «Over de toepassing van artikel 1278, tweede lid, Ger. W. bij pluraliteit van echtscheidingsvorderingen. Een standpunt», *Not. Fisc. M.* 2005, 77-85 en J. Du Mongh en C. Declerck, «Over de toepassing van artikel 1278, tweede lid, Ger. W. bij pluraliteit van echtscheidingsvorderingen: coëxistentie als determinerend criterium?», *R.W.* 2005-06, 1101). Het tegelijkertijd bestaan van de echtscheidingsvorderingen (lees: op een gegeven ogenblik tegelijkertijd aanhangig zijn geweest) is der-

halve een noodzakelijke (maar voldoende) voorwaarde voor het toekennen van een terugwerkende kracht aan de datum van ontbinding van het huwelijk tussen de partijen. Of er sprake is van tegelijkertijd bestaande echtscheidingsvorderingen, dient te worden beoordeeld op het tijdstip van het toekennen van één van de vorderingen in echtscheiding.

Wanneer een tweede echtscheidingsvordering wordt ingesteld, terwijl de eerste vordering nog hangende is, dient terugwerkende kracht te worden verleend aan de eerste echtscheidingsvordering, zelfs wanneer de solidariteitsband tussen de echtgenoten (op vermogensrechtelijk vlak) herleefde of werd hervat in de desbetreffende periode.

Ook als het huwelijkse samenleven niet is hervat geworden en er dus geen wil tot samenleven is geweest in de periode tussen de verschillende vorderingen, kan het vonnis of arrest nooit terugwerken tot op de dag van de inleiding van de eerste echtscheidingsvordering (Gent 6 december 2007, *NjW* 2008, 839, noot G. Verschelden).

Noch de duurtijd tussen de echtscheidingsvorderingen, noch de redenen van hun «blijvend» bestaan (bv. de onachtzaamheid van een partij om de vordering door te halen of weg te laten van de bijzondere rol) lijken determinerend.

IV. Hiaten en hervattingen

Er werd reeds geoordeeld dat bij een opeenvolgende echtscheidingsprocedure op tegenspraak na een niet-betekend echtscheidingsvonnis (bij verstek) de ontbinding tussen de partijen op vermogensrechtelijk gebied op de datum van de eerst ingeleide echtscheidingsvordering bepaald dient te worden (ondanks de hervatte samenwoning tussen de echtgenoten) (Gent 29 maart 2002, *T.B.B.R.* 2003, 117, noot C. De Busschere). Met toepassing van art. 806 Ger. W. blijft de eerste (verstek)procedure bestaan (Cass. 13 september 1993, *Arr. Cass.* 1993, 692). Daarentegen werd bij een niet-tijdige overschrijving van het eerste echtscheidingsvonnis, conform art. 1277 (oud) Ger. W., de terugwerking tot op de dag van de eerst ingeleide echtscheidingsprocedure, niet aanvaard (Antwerpen, 13 november 2001, vermeld bij H. Vanbockrijk, «De toepassing van art. 1278, tweede lid, Ger. W. in geval van pluraliteit van echtscheidingsvorderingen», *E.J.* 2006, 69-79).

Tot vóór 1 september 2007 kon de exceptie van verzoening (art. 1284 (oud) Ger. W.) als verweer in een eerder ingeleide echtscheidingsvordering een vermeende pluraliteit van vorderingen «counteren». Het betrof een grond tot verval van de rechtsvordering tot echtscheiding. Het eenvoudig hervatten van het gemeenschappelijke leven van de echtgenoten volstond niet om een werkelijke verzoening aan te tonen. De

beledigde echtgenoot diende vergiffenis te schenken, terwijl de schuldige echtgenoot deze vergeving aanvaardt en uiting geeft van zijn intentie om het echtelijke leven voort te zetten zonder nog te hervallen in hetzelfde laakbare gedrag (Gent 20 februari 2003, *NjW* 2003, 1373, noot R. de Corte; voor een toepassing in het licht van art. 232 (oud) B.W.: Gent 26 september 2002, *NjW* 2003, 631, noot R. de Corte). Daarbij dooft, bij een bewezen verzoening tussen echtgenoten, de «verdachte periode» vanuit patrimoniaal oogpunt uit, in geval van een eerder ingestelde procedure in echtscheiding, en kan het tijdstip van ontbinding niet worden teruggeplaatst tot op de dag van het inleiden van de eerste echtscheidingsvordering, zo uiteindelijk de echtscheiding tussen de partijen uitgesproken wordt.

Het knelpunt blijft het juridische onderscheid tussen de verzoening (art. 1284 (oud) Ger. W.) en het hervatten van het samenleven door de echtgenoten. Art. 1278, tweede lid, Ger. W., dat in het laatste geval kan worden ingeroepen, schendt art. 10 en 11 van de Grondwet niet (GrwH., arrest nr. 61 van 25 maart 2009).

Art. 1284 (oud) Ger. W. blijft gelden in de mate dat een procedure werd ingeleid vóór 1 september 2007, op deze echtscheidingsvordering.

De vraag rijst ook of bij een voordien ingeleide echtscheiding door onderlinge toestemming, die door één van de partijen niet werd voortgezet, een terugwerking van de datum van ontbinding van het huwelijk tot op de dag van de eerste verschijning, bij een naderhand ingestelde procedure op grond van de onherstelbare ontwrichting van het huwelijk mogelijk is. Art. 1278, tweede lid, Ger. W. geldt enkel voor de echtscheiding op grond van onherstelbare ontwrichting van het huwelijk. Art. 1304, tweede lid, Ger. W. werd door de nieuwe echtscheidingswet niet gewijzigd. Art. 1294bis Ger. W. bepaalt uitsluitend de mogelijkheid voor een partij om de procedure van art. 1255 Ger. W. (bij de echtscheiding op grond van de onherstelbare ontwrichting van het huwelijk) aan te vatten en «versoepelt» enigszins één van de bewijsvereisten voor het bepalen van het tijdstip van het intreden van een feitelijke scheiding tussen de partijen. Art. 1294bis Ger. W. veronderstelt nog steeds dat de meest gerede partij een nieuwe gedinginleidende akte neerlegt of laat betekenen (met betaling van een rolrecht), zonder dat enige continuïteit van een opeenvolgende procedure, voor de bepaling van de datum van ontbinding van het huwelijk, wat de goederen van partijen betreft, wettelijk wordt verankerd of is verzekerd.

V. Afstand van (het eerste) geding

Welke zijn de gevolgen wanneer een tweede echtscheidingsvordering werd ingesteld en er naderhand afstand wordt gedaan van het (eerste) geding.

Het hierboven gepubliceerde vonnis van de Burgerlijke Rechtbank te Mechelen van 11 februari 2009 bepaalt de datum van ontbinding van het huwelijksvermogensstelsel van de partijen op de datum van het instellen van de tweede echtscheidingsvordering, door de afstand van geding van dezelfde eisende partij, zonder dat deze werd aangenomen door de verwerende partij en zonder dat de eerder geformuleerde afstand van geding werd gedecreteerd door de rechtbank.

Bij afstand van geding ziet de partij af van de rechtspleging die zij is begonnen met een hoofd- of tussenvordering, zonder dat het recht zelf wordt prijsgegeven. Onder verwijzing naar art. 826, eerste lid, Ger. W. wordt aangenomen dat een aangenomen afstand van geding van rechtswege inhoudt dat de partijen ermee instemmen dat de zaken over en weer in dezelfde staat worden teruggebracht alsof er geen geding was geweest. Daar in beginsel alle rechtsgevolgen van de (eerste) proceshandeling wegvallen, lijkt er geen sprake te zijn van een pluraliteit van echtscheidingsvorderingen, zodat de vraag naar coëxistentie tussen de verschillende vorderingen in beginsel niet bestaat.

Enige nuancerings is nochtans nodig.

De duidelijke, ondubbelzinnige en overeenstemmende proceshouding van een partij die na een eerste echtscheidingsvordering naderhand een tweede vordering inleidt, kan (in voorkomend geval) als een stilzwijgende afstand van geding (wat de eerst ingestelde echtscheidingsvordering betreft) worden beschouwd (P. Rouard, *Traité élémentaire de droit judiciaire privé*, deel II, boek III, Brussel, 1977, p. 344, nr. 411, met verwijzing naar Rb. Brussel 30 juni 1970, *J.T.* 1970, 675: uit de feiten bleek dat van de eerste echtscheidingsprocedure werd «afgezien», mede door het hervatten van het huwelijksleven tussen de partijen gedurende zeven jaren).

Art. 826 Ger. W. impliceert dan weer niet dat er geen proceshandelingen bestonden van het geding, waarvan door de afstand werd afgezien, en waarvan in een navolgende procedure kennis kan worden genomen (Cass. 17 maart 1972, *Arr. Cass.* 1972, 675; zie ook: P. Rouard, *o.c.*, p. 350, nr. 416).

Eerder werd geoordeeld dat wanneer een echtgenoot twee verzoekschriften had ingediend, namelijk een eerste verzoekschrift tot echtscheiding en naderhand een aanvullend verzoekschrift tot echtscheiding, en de echtscheiding enkel werd toegestaan op basis van de feiten vermeld in het aanvullend verzoekschrift, dit vonnis terugwerkt tussen de echtgenoten, wat hun goederen betreft, tot op de dag waarop de vordering bij het eerste verzoekschrift was ingediend, tenzij de echtgenoot zeker en op ondubbelzinnige wijze afstand had gedaan van het eerste geding of van de eerste rechtsovereenkomst (Cass. 22 december 1981, *Arr. Cass.*

1981-82, 278; het arrest heeft betrekking op art. 1278, tweede lid (oud), Ger. W.).

In het merendeel van de gevallen ligt er geen zuivere en onvoorwaardelijke afstand van geding van een partij (en aangenomen door de tegenpartij) voor bij coëxisterende echtscheidingsvorderingen, en, als deze al geformuleerd wordt, geschiedt dit vaak onder de voorwaarde (en op een tijdstip) dat de echtscheiding wordt uitgesproken op de tweede echtscheidingsvordering. Een afstand van geding kan ook zo geformuleerd worden dat hij enkel betrekking heeft op de ingeroepen rechtsgronden, zonder van het onderwerp (voorwerp) van de vordering af te zien of zonder dat deze «afstand» als een afstand van de rechtspleging kan worden aangemerkt. Een afstand van een grond tot echtscheiding houdt geen afstand van de rechtspleging, noch een afstand van (het echtscheidings)geding in. Zo werd geoordeeld dat het afzien van het recht om beroep te doen op de in het eerste verzoekschrift aangevoerde feiten een tweede verzoekschrift tot echtscheiding geen afstand van de bij zijn eerste verzoekschrift ingestelde vordering inhoudt. Het betreft geen afstand van geding noch afstand van rechtsovereenkomst (Cass. 22 december 1981, *Arr. Cass.* 1981-82, 278).

Indien een afstand van geding door de rechter wordt gedecreteerd op een tijdstip dat de tweede echtscheidingsvordering werd beoordeeld, of erna, en er een coëxistentie en een continuïteit was tussen de verschillende vorderingen, is dit niet te onderscheiden van het geval waarin een eerste echtscheidingsvordering nog hangende is, maar waarbij door het instellen van een tweede echtscheidingseis, op impliciete wijze afstand wordt gedaan van de initiële echtscheidingsvordering (althans van de rechtsgrond). De datum van de eerst ingeleide procedure dient in acht te worden genomen met toepassing van art. 1278, tweede lid, Ger. W. (vergelijk: Antwerpen 18 februari 2004, *T.B.B.R.* 2004, 562, noot C. De Busschere).

Het staat de partijen daarenboven steeds vrij om de datum van ontbinding van het huwelijk terug te plaatsen tot op de datum waarop de eerste echtscheidingseis werd ingesteld. Bij afwezigheid van betwisting van partijen kan de echtscheidingsrechter deze datum, in geval van pluraliteit van echtscheidingsvorderingen (in voorkomend geval bij uitbreiding van de vordering en overeenkomstig art. 1254, § 5, Ger. W.), opnemen in de beslissing tot echtscheiding, als onlosmakelijk verbonden deelbeslissing, om een eventueel verder navolgend geschil in het raam van de verdere vereffening en verdeling van de rechten van partijen op dit punt te vermijden.

Het bovenstaande vonnis van de Burgerlijke Rechtbank te Mechelen van 11 februari 2009 lijkt de regel van art. 826, eerste lid, Ger. W. uit te breiden tot een niet-aangenomen afstand van geding, maar door de

eiser gedaan alvorens de verwerende partij een conclusie heeft genomen over het onderwerp van de vordering, waarvan wordt afgezien. In de mate dat voormeld vonnis op uitdrukkelijke wijze aangeeft dat de door eisende partij (bij deurwaardersexploot) betekende afstand van geding van zijn eerst ingeleide vordering tot echtscheiding «uitdrukkelijk, zuiver en onvoorwaardelijk» werd gedaan, kon de rechtbank niet anders dan bepalen dat het echtscheidingsvonnis tussen de echtgenoten terugwerkte – wat hun goederen betreft – tot op de dag van het instellen van de tweede echtscheidingseis. Deze bekentenis van eisende partij kan immers niet herroepen worden, ook niet onder voorwendsel van een dwaling omtrent het recht (art. 1356 B.W.). De loutere verwijzing naar art. 826, Ger. W., en de gevolgen verbonden aan een (niet door de tegenpartij aangenomen) afstand van geding, lijkt, in het licht van het «tegelijktijd bestaan van verschillende echtscheidingsvorderingen», ongeacht of één ervan werd toegewezen of niet, onvoldoende draagkrachtig om de datum van ontbinding van het huwelijksvermogensstelsel tussen de partijen te bepalen op het tijdstip waarop de tweede echtscheidingsvordering werd ingesteld.

VI. Oplossingen?

Art. 1278, vierde lid, Ger. W., dat de rechter toestaat, op vordering van één van de echtgenoten, hetzij tijdens de echtscheidingsprocedure zelf, hetzij nadien bij de notaris in de loop van de werkzaamheden van vereffening en verdeling, om de gevolgen van de echtscheiding wat bepaalde goederen en schulden betreft, te laten terugwerken tot de datum van de feitelijke scheiding, indien hij dit billijk acht wegens concrete en uitzonderlijke omstandigheden eigen aan de zaak, biedt niet onmiddellijk een oplossing om een eerder geformuleerde (en eventueel) aangenomen afstand van geding of een hiaat tussen echtscheidingsvorderingen te «overbruggen». Art. 1278, vierde lid, Ger. W. is fractioneel en facultatief: er wordt (slechts) met welbepaalde goederen en schulden bij de werkzaamheden van vereffening en verdeling van de boedelnotaris geen rekening meer gehouden. Het betreft daarbij enkel goederen verworven dan wel schulden aangegaan na de feitelijke scheiding die volgens de normale werking van het gemeenschapsstelsel gemeenschappelijk zouden zijn (Cass. 6 februari 2009, hiervoren in dit nummer opgenomen). Uitzonderlijke omstandigheden eigen aan de zaak zijn aanwezig telkens wanneer wordt aangetoond dat er tussen de echtgenoten, op het ogenblik van het verwerven van bepaalde activa en/of het ontstaan van bepaalde schulden, geen «*affectio societatis*» of (vermogensrechtelijke) belangengemeenschap meer aanwezig was, omdat zij op dat ogenblik

van gescheiden inkomsten en met gescheiden uitgaven hebben geleefd. De feitelijke scheiding op zichzelf impliceert echter niet noodzakelijk de onmiddellijke afwezigheid van een belangengemeenschap (Cass. 21 november 1980, *Arr. Cass.* 1980-81, 332). De toepassing van art. 1278, vierde lid, Ger. W. is uitgesloten telkens wanneer er tussen de echtgenoten na de feitelijke scheiding nog een gemeenschappelijke bekommernis met betrekking tot bepaalde goederen of schulden is blijven bestaan.

Eens dat de echtscheiding is uitgesproken, kunnen de gewezen echtgenoten onderling overeenkomen om van de wettelijke regel van art. 1278, tweede lid, Ger. W. af te wijken door bijvoorbeeld de aanvangsdatum van de tussen hen ingetreden feitelijke scheiding, als vereffeningdatum, te bepalen (Gent 2 december 1999, *T.B.B.R.* 2001, 57).

De rechter ten gronde kan evenzeer de verschillende echtscheidingsvorderingen op verzoek van partijen samenvoegen. Aan de voorwaarden van art. 30 Ger. W. is wellicht voldaan: het betreft vorderingen tussen dezelfde personen met eenzelfde onderwerp. De echtscheidingsrechter kan evenzeer ambtshalve de verschillende vorderingen samenvoegen met toepassing van art. 856 Ger. W., waardoor een navolgende betwisting over de datum van ontbinding van het huwelijk tussen de partijen bij de vereffening en verdeling van hun huwelijksvermogensstelsel enigszins wordt ingeperkt.

VII. Besluit

Hoewel het eventuele probleem van pluraliteit van echtscheidingsvorderingen eerder, door de nieuwe echtscheidingswet, onder meer door de invoering van één echtscheidingsgrond en de bij wet (overwegend door het tijdsverloop en feitelijke scheiding tussen echtgenoten) bepaalde vermoedens, zal verminderen, biedt de (afgeschafte) exceptie van verzoening, bij een (tijdelijk, maar enigszins duurzame) hervatting van het samenleven van de partijen, geen soelaas meer.

Bij een hervatting van het samenleven van de partijen zal een ingestelde echtscheidingsprocedure effectief door de partijen beëindigd dienen te worden door een afstand van rechtsvordering, bij gebreke waarvan art. 1278, tweede lid, Ger. W. onverkort blijft gelden.

Eventuele opeenvolgende echtscheidingsprocedures op grond van de onherstelbare ontwrichting van het huwelijk lijken eerder zeldzaam te worden. In de eerste ingeleide procedure kan immers alleen maar vastgesteld worden dat aan de voorwaarden van art. 229 (nieuw) niet is voldaan. De hervatting van het huwelijk was redelijkerwijs niet onmogelijk, waardoor het huwelijk alsdan niet onherstelbaar is ontwricht.

Wanneer een echtscheidingsprocedure op grond van onherstelbare ontwrichting van het huwelijk coëxisteert met een eertijds ingeleide echtscheiding op grond van art. 229, 231 of 232 *juncto* 306 (oud) B.W., dient exact te worden nagegaan of een werkelijke afstand van geding van de eerste procedure ondubbelzinnig een afstand van deze gehele rechtspleging impliceert. Een stilzwijgende afstand van geding, door het instellen van een nieuwe echtscheidingsvordering, op basis van art. 229 (nieuw) B.W., wordt niet noodzakelijk vermoed. Art. 1278, tweede lid, Ger. W. blijft de regel, en een afwijking ervan vergt een eerder restrictieve beoordeling.

Kurt Creyf

Burgerlijke Rechtbank te Gent

14e Kamer – 7 april 2009

Rechter: de h. Mosselmans

Advocaten: mrs. Nolmans, Van Gerven, Van Der Stichelen en De Groote

Aanneming van werk – Woningbouw – Woningbouwwet – Toepassingsgebied – Ruilovereenkomst

De Woningbouwwet leent zich niet tot ruilovereenkomsten, in die zin dat zij ruilovereenkomsten met particuliere kopers of bouwheren van mede tot huisvesting bestemde woningen hetzij op plan hetzij in aanbouw verbiedt. Ruilovereenkomsten zijn derhalve enkel mogelijk voor zover zij buiten het met de Woningbouwwet beoogde toepassingsgebied vallen.

T. t/ De P. e.a.

...

II. Relevante elementen van het onderhavige geval

1. Op 30 augustus 2006 onderschrijven de eerste verweerder, Geert De P. (hierna: De P.) en Christiane B. (hierna: B.) enerzijds en de eiseres, de NV T. (hierna: T.) en de BVBA Dr. P. (hierna: Dr. P.) anderzijds een ruilovereenkomst, waarbij De P.-B. aan T.-Dr. P. een onroerend goed/handelspand gelegen te 9860 Gent/Balegem (...) ter beschikking stellen ten einde het af te breken en op de vrijgekomen percelen grond een nieuw appartementsgebouw op te richten, waarbij De P.-B. twee appartementen (met elk een oppervlakte van 85 à 90 m²) en vier garages terugkrijgen.

Deze overeenkomst wordt aangegaan onder de opschortende voorwaarde van het verkrijgen van een bouwvergunning voor het op te richten apparte-

mentsgebouw dat, wat betreft de privatieve delen, *minimum* 1.400 m² oppervlakte moet bedragen. T.-Dr. P. verbinden zich ertoe de plannen te (laten) ontwikkelen en deze binnen zes maanden bij de gemeentelijke diensten in te dienen.

De partijen geven aan dat de formalisering/authenticatie van de overeenkomst zal gebeuren door de derde verweerder/notaris F.B. (hierna: notaris B.) (voor De P.-B.) en door notaris C.A.P. voor T.-Dr. P. (later blijkt evenwel notaris V.B. voor T.-Dr. P. te fungeren).

2. Op 6 december 2006 onderschrijven De P. en de vrijwillig tussenkomende partij, Marleen B. (hierna: B.) enerzijds en Wauter P. en Ellen Van de W. anderzijds een onderhandse verkoopovereenkomst met betrekking tot hetzelfde onroerend goed/handelspand. Voor het verlijden van de authentieke/notariële akte duiden de verkopers notaris B. aan, terwijl de kopers de tweede verweerder/notaris E.J. (hierna: notaris J.) aanduiden.

Op 15 maart 2007 wordt de dienovereenkomstige authentieke/notariële akte verleden door notaris J., met tussenkomst van notaris B.

III. Vorderingen

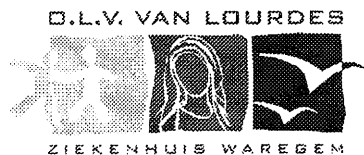
1. De (gewijzigde/aangepaste) (hoofd)vordering van T. strekt ertoe De P. en notaris B. *solidair/in solidum* te doen veroordelen tot vergoeding van haar schade ingevolge de wanprestatie van De P. en ingevolge de buitencontractuele fout (tekortkoming aan de informatie-, opzoekings-, onderzoeks- en waarschuwingsverplichting in het licht van art. 9 van de wet op het notarisambt van 25 ventôse jaar XI = 16 maart 1803) van notaris B., die de realisatie van de ruiloperatie onmogelijk hebben gemaakt. T. begroot haar schade op 18.140,00 euro voor het geleden verlies en op 25.000,00 euro voor de gederfde winst, vermeerderd met de (vergoedende) interesten.

2. Hoewel T. haar vordering aanvankelijk ook richtte tegen notaris J., doet zij wat hem betreft afstand van het geding (art. 820 Ger. W.). Notaris J. neemt deze afstand aan en vordert daarbij geen rechtsplegingsvergoeding (art. 825-827 Ger. W.).

3. De P. neemt conclusie tot afwijzing van de hoofdvordering. Bij wijze van *tegenvordering* vordert hij de nietigverklaring van de ruilovereenkomst van 30 augustus 2006 (inzonderheid wegens miskenning van de Woningbouwwet van 9 juli 1971).

Ook B. vordert (bij wijze van *tussenvordering*) de nietigverklaring van de ruilovereenkomst van 30 augustus 2006 (inzonderheid in het licht van art. 1418, 1°, a, 1422 en 1423 B.W.).

4. Notaris B. neemt conclusie tot afwijzing van de hoofdvordering.

Dienst PSYCHIATRIE – PSYCHOTHERAPIE

O.L.V. van Lourdes Ziekenhuis Waregem

Vijfseweg 150 – 8790 Waregem

Dr. Denis VOLCKE

Psychiater – psychotherapeut

Tel: 056/62.35.70

Fax: 056/62.35.71

Denis.Volcke@ziekenhuiswaregem.be

Privé: Waregemsesteenweg 76 – Kruishoutem

Raadpleging op afspraak

31

Waregem, 7 maart 2006

ATTEST

Ondergetekende dokter Denis VOLCKE, dokter in de geneeskunde, verklaart dat de heer Jean-Marc VANBELLE, geboren 26/06/1965 en wondende Straatje 21 te Bellegem, op 6 maart 2006 voor psychiatrisch onderzoek kwam.

Patiënt gaf een zeer evenwichtige indruk en is uiteraard misschien iets te sterk gedreven in het proberen bereiken van zijn doelstellingen, iets wat we hem absoluut niet kwalijk kunnen nemen.

Hoogachtend,

Dr. Denis VOLCKE

Beernem, 6 maart 2006

MS/EVDV

Medisch attest opgemaakt op uitdrukkelijk verzoek en met akkoord wat betreft de inhoud van betrokkene.

Ondergetekende, dr. G. BOSMA, verklaart dhr. **VAN BELLE Jean-Marc**, geboren op 26/06/1965, gezien te hebben in mei – juni 2005. Er waren geen tekens van een ernstige psychiatrische ziekte of een ernstig verstoord persoonlijkheidsfunctioneren.

In zijn persoonlijkheidsfunctioneren zat wel een grote gedrevenheid. Hij leek vooral gedreven om datgene wat waar hij voor stond zo goed mogelijk te doen.

Het contact op 03/03/2006 gaf geen andere bevindingen.

dr. G. BOSMA
psychiater

De Heer VAN BELLE Jean-Marc
Straatje 21

B-8510 BELLEGEM

Brussel, 13 maart 2006

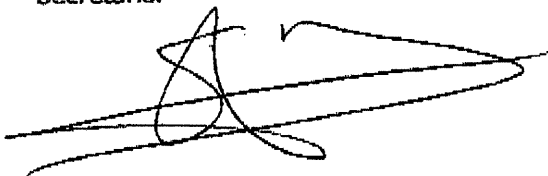
Geachte Heer,

In antwoord op uw email van 11 maart 2006, bevestigt de psychologencommissie dat wanneer in een dossier uitspraken gedaan worden in verband met persoonlijkheid en karakter, deze moeten gebeuren door een erkend psycholoog.
Indien dit niet zo is hebben deze uitspraken geen wetenschappelijke waarde.

De titel van psycholoog is beschermd sinds de wet van 8 november 1993 en wordt slechts toegekend aan houders van een universitair diploma, die ingeschreven zijn op een lijst van erkende psychologen die wordt bijgehouden door de Psychologencommissie.

Hoogachtend.

Voor de psychologencommissie
S. Van Nieuwkerke
Secretaris.

Advocatenkantoor Dufait – secretariaat Nancy

Van: Secretariaat - De Geeter Advocaten <info@degeeter-advocaten.be>
Verzonden: donderdag 10 december 2020 11:11
Aan: Advocaat Dufait - Info
Onderwerp: LANGEDOCK VEERLE / VAN BELLE JEAN-MARC - S16816.AP

Waarde Confrater,

Betreft: LANGEDOCK VEERLE / VAN BELLE JEAN-MARC
O. ref.: S16816.AP
U. ref.: 8750 VAN BELLE JEAN-MARC / LANGEDOCK VEERLE

Ik kom terug op de zaak in rand.

De eindejaarsdrukte blijft ook dit jaar niet uit.

Ik zou bijgevolg willen vragen of U al dan niet akkoord kan gaan met een verlenging van onze conclusietermijnen, teneinde mij de gelegenheid te geven mijn conclusies grondig voor te bereiden. Het spreekt voor zich dat ook uw termijnen met een maand verlengd zullen worden.

- WIJ: 08.02.201 (i.p.v. 08.01.2021)
- U: 08.03.2021 (i.p.v. 08.02.2021)
- WIJ: 08.04.2021 (i.p.v. 08.03.2021)

De pleitdatum staat gefixeerd op 22.04.2021 om 16 u voor het Hof van Beroep te GENT.

Mag ik U vriendelijk verzoeken mij per kerende uw reactie mede te delen.

In afwachting groet ik U,

Oprecht confraterneel,

I.o. Stefaan DE GEETER

Advocaat – Zaakvoerder

Beheerstraat 70 - 8500 Kortrijk
Tel. 056 22 78 19
Fax 056 25 70 00
info@degeeter-advocaten.be

g. Adressee(n) is verboden. Indien u dit bericht per vergissing heeft ontvangen, gelieve de afzender hiervan te verwittigen en dit bericht te verwijderen.

This e-mail and any attachment thereto may contain information which is confidential and/or protected by intellectual property rights and are intended for the sole use of the addressees. Any use of the information contained herein (including but not limited to total or partial reproduction or distribution in any form) by other persons than the addressees is prohibited. If you have received this e-mail in error, please notify the sender and delete its contents.

Ce courriel et les annexes eventuelles peuvent contenir des informations confidentielles et/ou protegees par des droits de propriete intellectuelle. Ce message est adresse exclusivement e son (ses) destinataire(s). Toute utilisation du contenu de ce message (y compris la reproduction ou diffusion partielle ou complete sous toute forme) par une autre personne que le(s) destinataire(s) est formellement interdite. Si vous avez recu ce message par erreur, veuillez prevenir l'expediteur du message et en detruire le contenu.

[652hUcQ-02nGhXpV3is5A7E]

Advocatenkantoor Dufait – secretariaat Nancy

Van: Advocaat Dufait - Info
Verzonden: dinsdag 15 december 2020 11:32
Aan: 'Ann Braeckman - De Geeter Advocaten'
Onderwerp: RE: LANGEDOCK VEERLE / VAN BELLE JEAN-MARC - S16816.AP

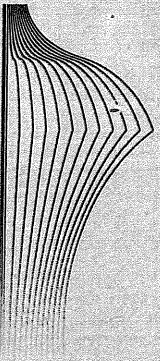
Waarde confrater,

Ik verwijs naar uw e-mail dd. 10.12.2020 en dd. 15.12.2020.

Ik ben akkoord met wijziging van de conclusietermijnen als volgt:

- voor U: tegen uiterlijk 08.02.21
- voor ons: tegen uiterlijk 08.03.21
- voor U: tegen uiterlijk 20.03.21 (zodat er nog toepassing kan worden gemaakt van art. 748 § 2 indien dat nodig zou zijn)

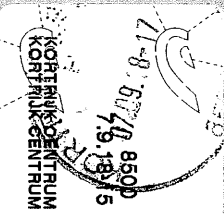
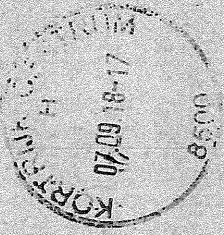
Bijzonder confraterneel,
i.o. Mr DUFAIT Hubert
Advocaat

Retour
Обратно
CN 15
Belgium Kortrijk

☐ Incomu ☐ Refusé
Непознат Отказана
☐ Démentagé ☒ Non réclamé
Преместен Непотърсена
☐ Adresse insuffisante
Адресът недостатъчен
☐

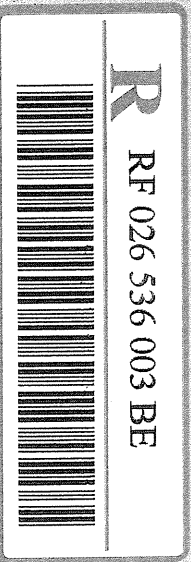
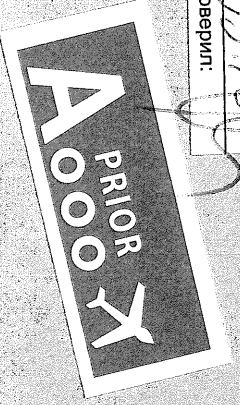
Date de retour
Дата на връщане: 03/10/18
Служител: Проверил:

BELGIE
€ 8,02
Prior INTL

Art. 1214 §7 - 1223 §3 5° lid 6er. W. * R.26 * 06/11/2018 * 10/1353/A * (vandaag)
Afs.: rechthoek van eerste aanleg, Burg. Nolfsstraat 10A, 8500 KORTRIJK

VAN BELLE JEAN MARC
Gurguyat 16
1000 SOFIA-BULGARIA

AR

5

AFGIJFTEBEWIJS VAN EEN
INTERNATIONALE AANGETEKENDE ZENDING
RÉCÉPISSE DE DÉPÔT D'UN
ENVOI RECOMMANDÉ INTERNATIONAL
EINLIEFERUNGSSCHEIN FÜR EINE
INTERNATIONALE EINSCHREIBESENDUNG

201PoD.INT

Geadresseerde | Destinataire | Empfänger

Van Belle Jean Max
Gurguyot 16
soo Sofia
Burlgarje

BUL 5864
CO 5748
PK B000003

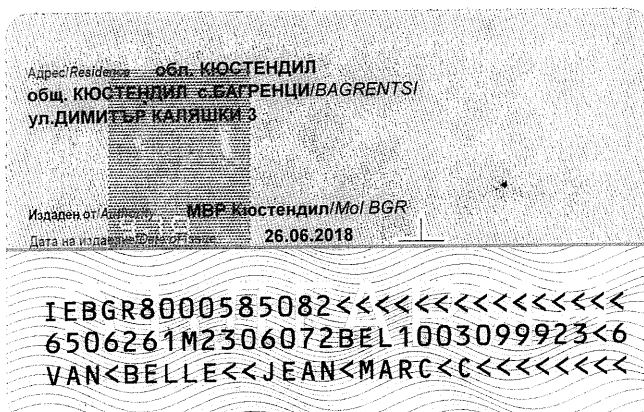
[Signature]

11

OBLAST KJUSTENDIL

UL. DIMITER KALYASHKI 3

Europese Commissie

38

- [About us](#) | [Online Databases](#) | [Tenders & Grants](#) | [FAQ](#) | [Subscribe to newsletter](#) | [Wat is Nieuw?](#) | [Sitemap](#)

Systeem voor de uitwisseling van BTW-informatie (VIES) geldigverklaring BTW-nummer

Ja, geldig BTW-nummer

Lidstaat	BE
BTW-nummer	BE 0525505418
Tijdstip waarop de aanvraag werd ontvangen	2020/03/26 07:05:47
Naam	Van Belle, Jean
Adres	Ulitsa Dimitar Kalyashki 3 BG-2510 Bagrentsi
Consultatienummer	WAPIAAAAXEVclg2E

[Back](#)

PROCES-VERBAAL
TERECHTZITTING VAN 01-10-2020 VAN DE KAMER 11B

2019/FA/177 (art. voor toelichting)

Inzake :

Appellant((e)n):

1. VAN BELLE Jean Marc, RRN 65.06.26-043.02

Tegen:

Geïntimeerde(n):

1. LANGEDOCK Veerle, RRN 66.06.20-196.50

1.1 Mr. DE GEETER Stefaan, advocaat te KORTRIJK

Familiekamer - In openbare terechtzitting:

Samenstelling van de zetel:

Nadia De Turck, raadsheer

An Van Wijnsberge, griffier

Aanwezig:

- VAN BELLE Jean Marc, appellant die in persoon aanwezig is.
- Mr. DE GEETER Stefaan, advocaat te KORTRIJK, raadsman van LANGEDOCK Veerle, geïntimeerde die in persoon aanwezig is.

Het hof deelt mee dat ter voorbereiding van de zitting van vandaag het document dat de appellant op 21/09/2020 heeft neergelegd ter griffie met de titel "samenvatting syntheseconclusies 10/1353/A" werd nagelezen. In weerwil van de bespreking en de afspraken op de vorige zitting blijkt dat de inhoud van dit document niet beantwoordt aan de technische vereisten eigen aan de procedure zwaarigheden in het kader van een vereffening-verdeling, noch aan de inhoudelijke technische eisen voor wat betreft beroepsconclusies. Meer nog, gezien de inhoud van dit document klaarblijkelijk moet worden begrepen als een soort toelichting bij een voordien neergelegd document, is het overduidelijk dat evenmin is voldaan aan de vereisten voor een syntheseconclusie zoals opgenomen in de bepalingen van het Gerechtelijk Wetboek.

Het hof geeft lezing van art. 758 Ger.W. en stelt vast dat alinea 2 voorziet in de mogelijkheid om de appellant te verplichten zich te laten bijstaan door een raadsman, desgevallend een pro deo advocaat. Deze tussenkomst van een advocaat is namelijk naar het oordeel van het hof in voorliggende zaak de enige mogelijkheid om alsnog het recht op toegang tot de rechter te garanderen in hoofde van de appellant en tevens op een afdoende wijze in hoofde van de

geïntimeerde haar recht op verdediging te vrijwaren.

De raadsman van de geïntimeerde werpt op dat de procedure voor onbepaalde tijd dreigt geblokkeerd te geraken voor zover de heer Van Belle niet het nodige doet om een advocaat te contacteren dan wel toegewezen te krijgen. De heer Van Belle zelf reageert hierop stellend dat hij ondertussen een advocaat heeft (waarmee vermoedelijk wordt bedoeld dat hij een advocaat heeft gecontacteerd die mogelijks bereid zou zijn om zijn belangen te behartigen), maar dat de financiële aspecten nog moeten worden uitgeklaard.

Teneinde te vermijden dat de appellant inderdaad voor onbepaalde duur de voortgang van huidig geding zou kunnen frustreren wordt op de zitting van heden door het hof de navolgende conclusiekalender opgelegd:

- De raadsman van de appellant zal conclusies neerleggen op 8 december 2020
- De raadsman van de geïntimeerde zal conclusies neerleggen op 08 januari 2021
- De raadsman van de appellant zal syntheseconclusies neerleggen op 08 februari 2021
- De raadsman van de geïntimeerde zal syntheseconclusies neerleggen op 8 maart 2021

Het hof maakt daarbij duidelijk aan de appellant in persoon dat het weigeren om zich te laten bijstaan door een advocaat en het blijvend neerleggen van documenten die niet overeenkomstig de ter zake relevante wettelijke bepalingen werden opgesteld en waarvan de inhoud niet beantwoordt aan de vereiste technische benadering, ertoe kan leiden dat desgevallend zal moeten worden vastgesteld dat de vrijwaring van de rechten van de verdediging in hoofde van de geïntimeerde enkel en alleen kan gerealiseerd worden door in zijn hoofde hetzij de sanctie voorzien ingeval van een exceptie "obscuri libelli" dan wel procesrechtsmisbruik in overweging te nemen.

De zaak wordt vastgesteld op de zitting van 22 april 2021 om 16.00 uur (60 min.)

Er is uitsluitend gebruik gemaakt van de Nederlandse taal behoudens waar anders vermeld.

De doorhaling van woord(en) en/of lijn(en) goedgekeurd.

De griffier

De voorzitter

16,61 rente, een schadebeding van 27,69 euro en de gerechtelijke rente alsmede de gedingkosten. De vordering van de eisende partij gaat terug naar geleverde prestaties in zijn hoedanigheid van notaris in opdracht van de verwerende partij.

Bij vonnis van 25 september 2018 verzond de vrede-rechter van het kanton Deinze de zaak naar de arrondissementsrechtbank, omdat zij twijfels had omtrent haar materiële bevoegdheid, daarbij verwijzende naar art. 569, 15° Ger.W.

2) Bespreking

Zoals de verwijzingsrechter terecht opmerkt in haar vonnis, bepaalt art. 569, 15° Ger.W. dat de rechtbank van eerste aanleg kennis neemt van vorderingen tot regeling van het niet bij tarief vastgestelde ereloon van notarissen. Dit betreft een uitsluitende bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg. Uitsluitend de rechtbank van eerste aanleg is bevoegd om kennis te nemen van vorderingen m.b.t. de al dan niet getarifeerde erelonen van notarissen (zie: Vred. Tielt 10 oktober 1979, *T.Not.* 1984, 130; Vred. Tienen 28 juli 1997, *Rev.not.b.* 1998, 401, *T.Not.* 1998, 86).

Uit de neergelegde stukken blijkt dat de factuur betrekking heeft op o.a. erelonen en kosten van de eisende partij (notaris). Om die reden dient onderhavige zaak te worden verwezen naar de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent.

Vredegerecht te Westerlo

12 juni 2019

Rechter: de h. Carens

Advocaten: mrs. Lievesoens en Kriekels

1. Burgerlijke rechtspleging – Nietigheid – Niet-vermelding van het Rijksregisternummer van de eisende partij in de inleidende akte – Vereiste van belangenschade – 2. Huur – Huurprijs – Hoofdelijke en ondeelbare gehoudenheid – a) Opzegging – Gevolg – b) Bezettingsvergoeding – Geen hoofdelijke en ondeelbare gehoudenheid

1. Wanneer de gedinginleidende akte het Rijksregisternummer van de eisende partij niet vermeldt, kan deze akte enkel nietig worden verklaard indien de wederpartij belangenschade bewijst.

2. a) De hoofdelijk en ondeelbaar verbonden huurders kunnen door de opzegging van de huurovereenkomst niet eenzijdig een einde maken aan hun hoofdelijke en ondeelbare gehoudenheid.

b) De hoofdelijke en ondeelbare gehoudenheid van de huurders geldt enkel voor de verbintenissen voortvloeiende uit de huurovereenkomst en strekt zich niet uit tot de gewezen huurder die intussen het gehuurde pand heeft verlaten.

J.G. t/ R.A.M. en C.G.-M.

Preliminaria

Op 15 oktober 2016 kwam een woninghuurovereenkomst tot stand waarbij de eisende partij op hoofdeis (verhuurder) aan eerste en tweede verwerende partij op hoofdeis (huurders) een appartement op de tweede verdieping met ondergrondse autostandplaats, (...) te 2430 Laakdal verhuurder voor een periode van drie jaar, aanvang nemende op 15 oktober 2016. Art. 17 van deze huurovereenkomst stipuleerde: «De huurders en hun erfgenamen of rechthebbenden ten welke titel ook, zijn hoofdelijk en ondeelbaar gehouden met betrekking tot de uitvoering van deze huurovereenkomst.»

Op 15 januari 2019 verzonden eerste en tweede verwerende partij op hoofdeis een schrijven aan eisende partij op hoofdeis met volgende inhoud: «Hierbij maken wij kenbaar dat we de huurovereenkomst voor de woning/het appartement gelegen te (...) wensen op te zeggen. Overeenkomstig art. 3, § 6, Titel 1 van de Woninghuurwet van 20 februari 1991, aangepast door de wet van 13 april 1997, bedraagt de opzeggingstermijn drie maanden. De opzegtermijn gaat dus in op 17 januari 2019 en eindigt op 17 april 2019. Ik neem telefonisch contact met u op om de sleutels te overhandigen. Graag ontvang ik een bevestiging van de stopzetting van de huurovereenkomst.»

Met tussenvonnis van 17 april 2019 werd de huurovereenkomst reeds ontbonden met ingang vanaf 15 mei 2019 in het voordeel van eisende partij op hoofdeis en ten laste van eerste en tweede verwerende partij op hoofdeis. Ter zitting van 17 april 2019 deelde tweede verwerende partij op hoofdeis mee dat haar samenwoning met eerste verwerende partij op hoofdeis een einde nam op 28 november 2018 en uit het dossier van de verhuurder blijkt dat zij sedert die datum inderdaad is gedomicilieerd op een ander adres. Ter zitting van 22 mei 2019 deelde de verhuurder mee dat eerste verwerende partij op hoofdeis (die op die zitting verstek liet gaan) alsdan het huurpand nog niet had verlaten. Thans dient nog gestatueerd over de overige onderdelen van de hoofdeis en de tusseneis.

Beoordeling

I. Procedure

Overwegende dat eerste verwerende partij op hoofdeis ter zitting van 22 mei 2019 niet meer is verschenen, noch zich door iemand liet vertegenwoordigen.

Overwegende dat tweede verwerende partij op hoofdeis in haar ter zitting van 17 april 2019 neergelegde conclusies, primair aanvoert dat het bovenvermelde inleidende verzoekschrift nietig is omdat daarin het Rijksregisternummer van eisende partij op hoofdeis niet wordt vermeld. Dit is niet in *limine litis* (zoals nochtans vereist), gelet op de inhoud van het tussenvonnis van 17 april 2019. Ten gronde dient ten overvloed eveneens te wor-

den aangemerkt dat art. 11 van de wet van 14 oktober 2018 op de griffierechten inderdaad bepaalt dat elke gedinginleidende akte (zoals een verzoekschrift) op straffe van nietigheid het Rijksregisternummer van de verzoeker dient te vermelden (huidig art. 702, 1° Ger.W.). Nochtans blijkt uit zowel het oude art. 861 Ger.W. (vóór de wetwijziging van 19 oktober 2015 – «Potpourri I») als uit het nieuwe art. 861 Ger.W. dat het principe van de vereiste belangenschade (zeker na de opheffing van het vroegere art. 862 Ger.W. door de wet van 19 oktober 2015) het enige overgebleven en essentiële toetsingscriterium is voor alle procedurele nietigheden (cf. Vred. Westerlo 16 maart 2016, RW 2016-17, 316). Wanneer de gedinginleidende akte het Rijksregisternummer van de eisende partij niet vermeldt, kan deze akte derhalve enkel vernietigd worden indien de wederpartij (*in casu* tweede verwerende partij op hoofdeis) belangenschade bewijst (P. Thiriar, «Rolrechten: Nieuwe regeling vanaf 1 februari 2019», *NJW* 2019, p. 408, nr. 7). Tweede verwerende partij op hoofdeis toont *in casu* geen enkele belangenschade aan. Het Rijksregisternummer van eisende partij op hoofdeis werd door de zorgen van de griffie reeds vermeld in het tussenvonnis van 17 april 2019. De verplichte vermelding van het Rijksregisternummer belangt enkel de fiscale administratie aan (die geen procespartij is) met het oog op het vergemakkelijken van de latere invordering van de rolrechten. Het inleidende verzoekschrift is niet nietig.

II. Ten gronde

Overwegende dat de overeenkomst van 27 februari 2019 tussen eerste en tweede verwerende partij op hoofdeis niet kan worden tegengeworpen aan eisende partij op hoofdeis, aangezien dit voor deze laatste een «*res inter alios acta*» betreft. Overigens vermeldt deze overeenkomst niet wie van beide verwerende partijen op hoofdeis waarvoor zal instaan: deze overeenkomst vermeldt enkel dat iedere partij de huurschuld betaalt voor de woning waar deze partij verblijft en dat de betaalde waarborg kan worden aangerekend op de openstaande achterstallen.

Overwegende dat eisende partij op hoofdeis een bedrag van 3.900 euro vordert uit hoofde van achterstallige huurgelden tot en met 15 mei 2019. Dit bedrag wordt door geen van verwerende partijen op hoofdeis cijfermatig betwist. Beide verwerende partijen op hoofdeis zijn solidair gehouden tot betaling van dit bedrag, ingevolge hun hoedanigheid van hoofdelijke/ondeelbare schuldenaars (voormeld

art. 17 huurovereenkomst). Hun opzegging van 15 januari 2019 doet immers geen afbreuk aan deze hoofdelijke/ondeelbare gehoudenheid, waaraan zij niet eenzijdig een einde kunnen maken (K. Vanhove, «Concubinaat en huur: een moeilijk huwelijk» in *Liber Amicorum H. Vandenbergh*, Brugge, die Keure, 2007, 341).

Overwegende dat eisende partij op hoofdeis vervolgens een bezettingsvergoeding vordert van 750 euro per begonnen maand vanaf 15 mei 2019. Eerste verwerende partij op hoofdeis had op deze laatste datum het huurpand niet verlaten. Eisende partij op hoofdeis vordert derhalve terecht een bezettingsvergoeding, maar deze is niet verschuldigd door tweede verwerende partij op hoofdeis, omdat haar hoofdelijke en ondeelbare gehoudenheid enkel de verplichtingen betreft voortvloeiende uit de huurovereenkomst en niet de bezetting van het huurpand zonder recht noch titel door eerste verwerende partij op hoofdeis alléén, na de ontbinding van de huurovereenkomst vanaf 15 mei 2019 ingevolge het tussenvonnis van 17 april 2019.

Overwegende dat eisende partij op hoofdeis vervolgens 2.250 euro vordert, zijnde drie maanden huurprijs uit hoofde van wederverhurlingsvergoeding. Een wederverhurlingsvergoeding is principieel gerechtvaardigd, maar dient te worden begroot op één maand huurprijs, aangezien de voor een periode van drie jaar gesloten huurovereenkomst alleszins een einde zou nemen op 14 oktober 2019. De kwestieuze wederverhurlingsvergoeding is het gevolg van de contractuele wanprestatie van de huurders, bestaande in de niet-betaling van de verschuldigde huurgelden. Uit het overzicht vervat in het dossier van de verhuurder blijkt dat de betreffende contractuele wanprestatie zich heeft voorgedaan toen én eerste én tweede verwerende partij op hoofdeis nog huurder waren. Bijgevolg dienen zij solidair te worden veroordeeld tot betaling van de wederverhurlingsvergoeding.

Overwegende dat de door eerste en tweede verwerende partij op hoofdeis betaalde huurwaarborg ten bedrage van 1.500 euro, te vermeerderen met de inmiddels verworven intresten (...) dient vrijgegeven in het voordeel van eisende partij op hoofdeis (...).

Overwegende dat er geen aanleiding bestaat om eerste verwerende partij op hoofdeis te veroordelen tot vrijwaring van tweede verwerende partij op hoofdeis voor de betaling van de bedragen waartoe zij solidair worden veroordeeld, gelet op hun hoofdelijke en ondeelbare gehoudenheid. De tusseneis is derhalve zonder voorwerp.

...